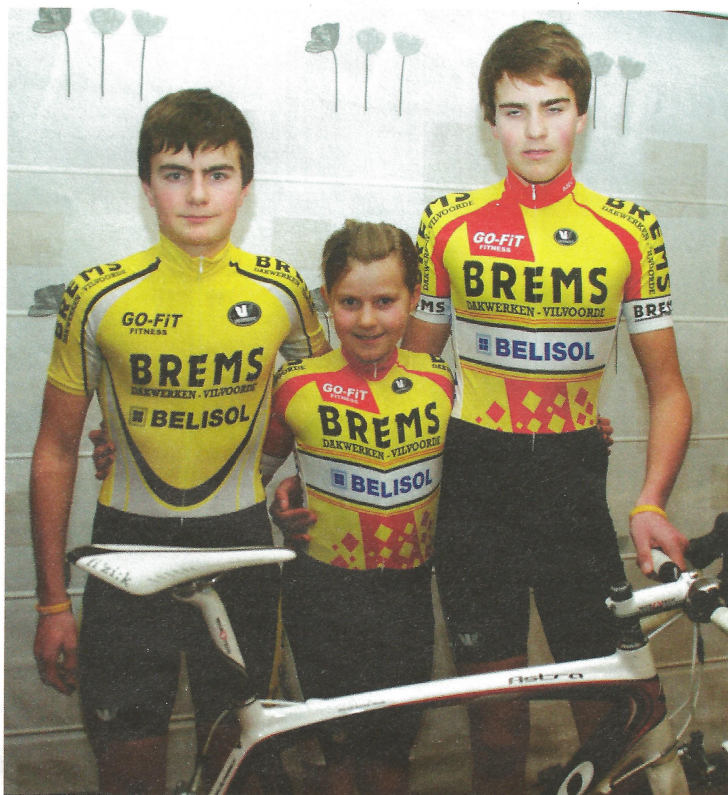

Broers en zus Lefeber gaan ervoor

Elewijt – Ten huize Lefeber is het al wielrennen wat de klok slaat. De kinderen Cédric, Mathias en Aline trainen dag in dag uit op en naast de weg en maken het de andere kompanen knap lastig in vele wedstrijden. Mathias is al provinciaal kampioen en droomt luidop van een profcarrière, net als zijn oudere broer Cédric. De familie Lefeber is te duchten in het wielermilieu.

Tekst: Kristel Van Den Wijngaert, foto: Jean Andries

Ze wonen op een boogscheut van de wielerpiste van Elewijt. Mooi meegenomen voor de fanatieke wielersfamilie uit de Villadreef. Daar kunnen ze trainen naar hartenlust. Maar door een trainingspakket van de wielerbond gaan de broers ook twee keer per week trainen op de piste van het Vlaams Wielcentrum Eddy Merckx in de Blaarmeersen in Gent. Afgewisseld met oefenen op de weg, mountainbiken en joggen, zit hun trainingsschema goed vol. Ze volgen het strikt, begeleid door een sportarts. Cédric zit als bijna 15-jarige volgend jaar bij de nieuwelingen,

De wielersfamilie Lefeber: v.l.n.r. Mathias, Aline en Cédric.

en werd dit jaar provinciaal kampioen op de piste. Aline mag als 11-jarige minniem nog niet op de piste. Maar ze doet ook wedstrijden mee. Daarnaast turnt ze bij Thorho in Hofstade. Vader Paul is hun aller coach, medetrainer, chauffeur en fietsmecanicien. Hij is ook fervent wielertoerist en daarbovenop

neemt hij het secretariaatswerk op zich van de Dijlespurters V.V. Mechelen, de wielersclub waarbij ze allen aangesloten zijn. Ook mama Diane is chauffeur van dienst en de 'stille' maar broodnodige steun voor de jonge wielrenners.

Het werk op de piste zien ze als een aanloop naar de wedstrijden op de weg. Daar gaat bij beide broers ook de voorkeur naar uit: de weg, niet de piste. Voor het laatste pistekampioenschap Vlaams-Brabant moest Mathias een scratch (zeer

kleine wedstrijdjes nvd) doen, een puntenkoers rijden en 500 m sprinten. In zijn thuisbasis Elewijt mocht hij zijn kampioensstijl in ontvangst nemen. De koersen op de weg gingen voor hem dit jaar over een afstand van 25 km. Won hij die niet, dan was hij tweede, maar verder achterin kon

je hem niet gauw vinden. Cédric kreeg bij de 14-jarige aspiranten al een wegwedstrijd van 50 km voorgeschoteld. "Jammer van die pech onderweg tijdens het provinciaal kampioenschap, anders had een podiumplaats er zeker ingezeten", verzekert hij. Zijn rijzige gestalte doet niet direct aan een sprinter denken, "maar het sprinten ligt hem wel, zeker op een vals plat parcours", vertelt de papa. "Ook Mathias, maar die moet nog wat schaven aan de afwerking of sterker worden in de

demarrages. Hij zit wel altijd mee vooraan." Maar ook Cédric eindigt in wedstrijden altijd bij de eersten. Hij wil als eerstejaarsnieuweling regelmatig in de top twintig kunnen rijden. Op de vraag of ze een profcarrière zien zitten, klinkt het zeer overtuigend: "Jazeker!"

Aline kan moeilijk kiezen tussen wielrennen en turnen. Twee totaal verschillende sporten ook. "Ik hoop volgend seizoen goed te kunnen volgen met de jongens", zegt ze goedlachs. Zij moet in de wedstrijden opboksen tegen de jongens, want bij de miniemen rijden ze gemengd. En af en toe een cake bakken, dat is haar hobby. Cédric houdt

van lezen en muziek en Mathias speelt graag op zijn PSP.

Maar beider favorieten zijn, hoe kan het anders: de Luxemburgse gebroeders Schleck. Cédric supportert voor Andy en Mathias voor Fränk. Dat zou mooi zijn, beide broers ooit aan de top van het wielrennersfirmament, Schleck op z'n Belgisch. Daar zijn ze toe

in staat, want naast kunde en wilskracht hebben ze overduidelijk ook eensgezindheid. Geen afgunst te bespeuren, ze steunen elkaar en respecteren elkaars prestaties, ook die van kleine zus. En de ouders staan garant voor een geweldige familiale sfeer, de beste voedingsbodem misschien wel voor nog meer sportieve prestaties. Maar de jongensdromen zijn even scherp omlijnd als de vooruitziende gedachten van de ouders: eerst de studies, die gaan voor.